

Ιστορία Συναισθημάτων

Σε έναν κόσμο όπου τα περιήλικα συναισθήματα καθοδηγούν εξ ολοκλήρου τις σκέψεις, τις πράξεις και την ίδια την ζωή του κάθε ατόμου, υπάρχει ένα κορίτσι, η Έλα, που έχει το μοναδικό χάρισμα να παρατηρεί, να αναγνωρίζει και να νιώθει με κάθε λεπταγεία τα συναισθήματα των άλλων, επιτυγχάνοντας να τα κατανοεί πλήρως, ενώ τα δικά της παραμένουν ένα αίνιγμα που δυσκολεύεται να λύσει. Προσπαθεί να προσαρμοστεί στη ζωή της, χρωρίζοντας ότι οποιαδήποτε αλλαγή την αναστατώνει και προκαλεί μέσα της μια έντονη δυσφορία, σαν να παραβιάζεται η προσωπικότητά της. Η κάθε μικρή διαφοροποίηση την χερίζει με αβεβαιότητα και αμηχανία, κάνοντάς την να αμφισβητεί ακόμα και τις πιο ανοήστες αποφάσεις. Παρ' όλα αυτά, εκτιμά με ευγνωμόνη τον ποιοτικό χρόνο που περνά με την οικογένεια και τους φίλους της, καθώς της προσφέρουν την αίσθηση της σταθερότητας, τη χαρά, φυσικά, αλλά και την ευχαρίστηση που αναζητά. Όμως, ο ενδοσυστημικός που νιώθει όταν βρίσκεται με τον σκύλο της δεν συγκρίνεται με τίποτα, γιατί δεν την κρίνει, αλλά αντίθετα την ακούει, με μια σιωπηρή αποδοχή που της δίνει ηρεμία.

Μια μέρα, όταν η Έλα ένιωσε λίγο πιο χαρούμενη, καθώς δεν είχε μαθήματα, ετοιμαζόταν με ενδοσυστημικό να βγει βόλτα με την αγαπημένη της φίλη, την Ναζίρα. Όμως, καθώς ήταν έτοιμη να φύγει, πρόσεξε την αδελφή της, την Έμαλιν, η οποία φαινόταν υπερβολικά θυμωμένη. Η ατμόσφαιρα γύρω της ήταν γεμάτη ένταση και η Έλα δεν μπορούσε παρά να νιώσει τη διαφορά αυτή. Η Έμαλιν πάντα είχε υπερβολικές εκρήξεις θυμού ειδικά όταν οι ενήλικες δεν την έπαιρναν στα σοβαρά και της συμπεριφέρονταν

σαν ένα παιδί και όταν έχανε σε αγώνες τα κβοντο, κάτι που φαινόταν να την απογοητεύει περισσότερο από ό,τι η ίδια ήθελε να παραδεχτεί. Η Έλα πάντα παρατηρούσε ότι τα συναισθήματα της αδερφής της ήταν αρκετά πιο οξυμένα από των άλλων. Η χαρά της όταν έπαιρνε καλό βαθμό σε διαγωνισμό ήταν σχεδόν μεταδοτική, ενώ ο ενθουσιασμός της όταν πετύχαινε τους στόχους της την έκανε να λάμπει. Ο στόχος, η στεναχώρια και ο θυμός προς τον εαυτό της ήταν όσο έντονα όσο ένα παιδί που εκρήγνυται, ειδικά όταν έκανε κάποιο λάθος και οι ενήλικες της έκαναν παρατήρηση. Η

Έμαλιν καταλαβαίνει αμέσως τα λάθη της και τα παίρνει προσωπικά, κάτι που η Έλα έβλεπε ξεκάθαρα. Η Έλα, λόγω των οξυμένων συναισθημάτων της Έμαλιν, την έβλεπε πάντα ως πιο ώριμη, σε αντίθεση με πολλούς ενήλικες που την θεωρούσαν υπερβολική και ανώριμη. Η Έλα ποτέ δεν έβλεπε τα έντονα της μεγάλης αδερφής της ως σημάδι ανωριμότητας, αλλά ως σημάδια υγιούς έκφρασης των συναισθημάτων της. Γι' αυτόν τον λόγο δύσκολα κανένας δεν καταλάβαινε πραγματικά την αδερφή της, γιατί δεν μπορούσαν να δουν πέρα από την επιφάνεια, εκεί όπου κρυβόταν η αληθινή δύναμη και η συναισθηματική ευαισθησία της Έμαλιν. Η Έλα, βλέποντας την αδερφή της πεσμένη ψυχολογικά και ανήμπορη να διαχειριστεί την πιθανότητα μιας αποτυχίας, έπιασε κόμπο στο στομάχι της. Η λήνη και η συμφορία που έπιασε για την μεγάλη αδερφή της την κατέκλυσαν, επειδή δεν μπορούσε να τη βλέπει έτσι. Χωρίς να σκεφτεί, την λησίασε και την αγκάλιασε σφιχτά, όσο πιο σφιχτά μπορούσε. Δεν ήξερε τι να πει, αλλά βαθιά μέσα της καταλάβαινε πως η Έμαλιν δεν είχε ανάγκη από λόγια εκείνη τη στιγμή. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να νιώσει ότι η Έλα ήταν εκεί για εκείνη, χωρίς όρους και χωρίς κριτική, ένας σιωπηλός τρόπος να της δείξει

ότι δεν είναι μόνο της - όπως ακριβώς έκανε και ο χουδωτός σκύλος της κάθε φορά που τον χρειάζονταν χειρίζοντάς την με παρηγοριά, αποδοχή και αγάπη. Η Έλα καθώς αντιλήφθηκε ότι η Έμαλιν τη χρειάζονταν, άλλαξε τα σχέδιά της. Αντι να θγει, κάλεσε την Ναζίρα σπίτι τους, χειρίζοντας ότι η Ναζίρα εκτός από φίλη της, ήταν και εξίσου καλή φίλη με την Έμαλιν. Όταν έφτασε η Ναζίρα, η Έλα πρότεινε να κάτσουν όλες μαζί να παρακολουθήσουν έναν αγώνα στην τηλεόραση. Ήταν ένας τρόπος να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα και να βοηθήσει την Έμαλιν να κάνει ένα "διάλειμμα" από τις σκέψεις της. Καθ' όλη τη διάρκεια του αγώνα η Έλα ένωθε την ελπίδα της Έμαλιν και της Ναζίρας να "φουντώνει" κάθε φορά που η ομάδα τους κλείναγε στην ισοψαφίση. Σε όλη τη διάρκεια του αγώνα η Έλα συνείδητοποιούσε ότι η ελπίδα είναι ένα πολύ ισχυρό συναίσθημα.

Την επόμενη μέρα, η Έλα αποφάσισε να πάει με την αδερφή της, την Ναζίρα και τον αδερφό της Ναζίρας βόλτα τον σκύλο της. Ο σκύλος, χημάτος ενέργεια, έτρεχε και η Έλα ένωθε ευτυχισμένη. Όμως ξαφνικά η Έλα σκόρπησε απότομα. Ένα έντονο τσούξιμο στο πόδι της κάνει την Έλα να αρχίζει να τρέμει και να κλαίει, ενώ ταυτόχρονα δάκρυα άρχισαν να "πλημμυρίζουν" το πρόσωπό της. Το πρόσωπό της είχε αρθεί και η αντίληψή της είχε αρχίσει να δαλνεί. Τα συναίσθημά της ήταν υπερβολικά έντονα και δεν μπορούσε ούτε να τα διαχειριστεί ούτε να αντιδράσει, κάτι που της προκαλούσε ανεπάρκεια. Η Έμαλιν και η Ναζίρα την κοίταζαν ένουχιστικά για να καταλάβουν την κατάσταση της, τραμαχημένες, ενώ ο αδερφός της Ναζίρας έκλαιγε. Η Έλα αποφάσισε νώς μπορούσε να είναι τόσο αρνημένη και σκεφτόταν μήπως εκείνη έφταγε. Το πόδι της άρχισε να βράζει αίμα, η αίσθηση του πόνου ήταν οξύτατη και το

σώμα της ανατρίχασε από τον φόβο και την αναιμία. Τότε, η Έλα "ζεπαρώνει" και αρχίζει να αντιλαμβάνεται το περιβάλλον της: η μεγάλη της αδερφή την αγκαλιάζει η Ναζίρα της έλεγε να ηρεμήσει, ενώ η μαμά της τρέχοντας, έρχεται να τη βοηθήσει, με το κουτί πρώτων βοηθειών.

Μετά από αυτό το περιστατικό, η Έλα ένωσε ευγνωμοσύνη που οι φίλοι και η οικογένειά της ήταν εκεί γι' αυτή και από τότε ένωσε περηφάνεια κάθε φορά που κάποιος από αυτούς πετύχαινε κάτι στη ζωή του και ένωσε τα προβλήματά τους σαν να ήταν τα δικά της!

